

הפרופסור אורי אלקיים, רופא־לב, מסביר כיצד אפשר לאתר מחלת־לב לפני שמקבלים את ההתקף, מספר על שיטה רפואית חדשה שבאה למנוע ניתוח וטוען שהישראלי אומנם פוחד ממחלת הסרטן אך לא פוחד מהתקפי־לב

„אחת הבעיות הקשות ביותר במחלות־לב היא שהסימן הראשון של המחלה הוא לעיתים מוות פתאומי“

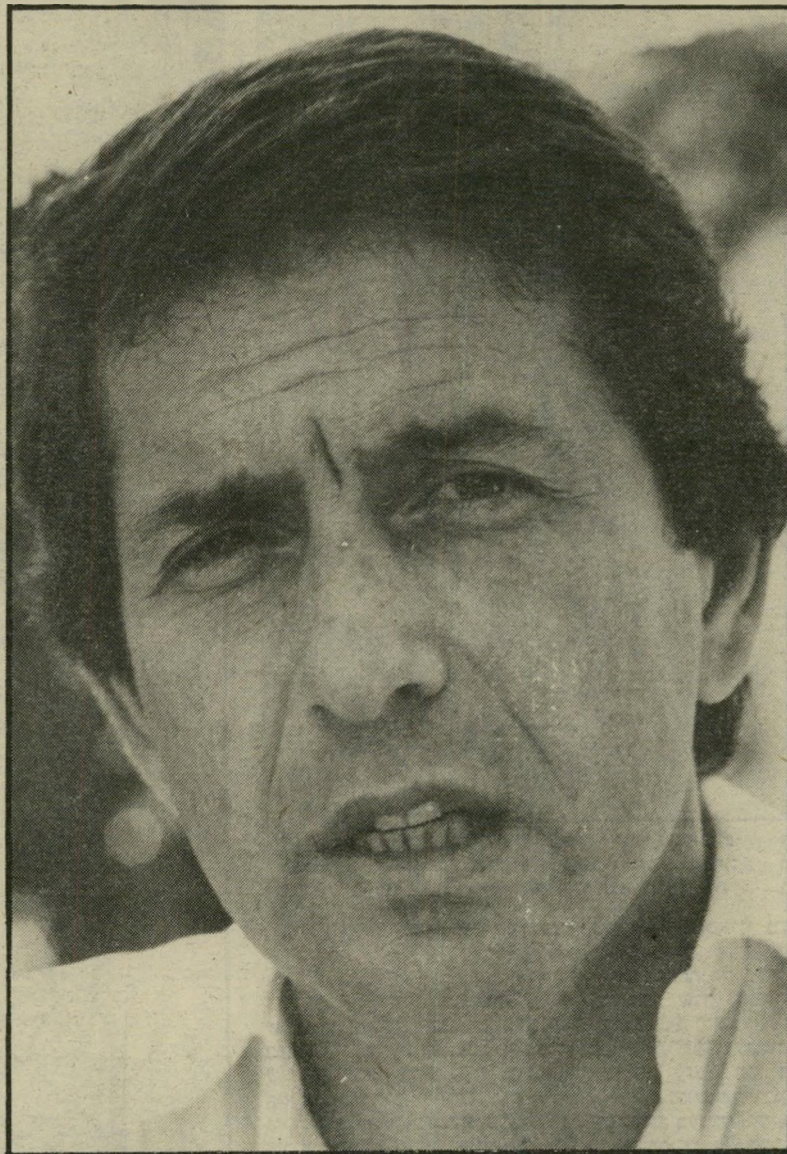
„אני לא יודע אם שום ופילכל חריף מונעים התקפי־לב. אך מאכלים עשירים בשומן מן החי אינם בריאים ללב“

„אתה יושב בדיונגוף ורואה מחזה, שגורם לך לצחוק וגם לבכות: כל אדם שני אחוז בידו סיגריות וגפרורים“

„כשאדם מתווכח ומחרגע, לחץ־הדם עולה. אנשים עם חסימה של כלי־הדם יכולים לקבל התקף“

„הישראלי הוא מעשן כבד. זה פשע שאין לו מחילה. לעשן שתי קופסאות סיגריות ליום זו התאבדות איטית“

„אנשים בריאים בני יותר מ־50, המחליטים להתחיל במאמץ גופני כמו ספורט, חייבים לעבור בדיקת־מאמץ“

ראיינה שרית ישי

„לב האדם הוא

כטביעת אצבעותיו!“

איתו על בעיות של פריון. על הפריות מבחנה. שהן תחום עיסוקו. וגם על סרטן השד וסרטן הרחם. שגם הם בתחום עיסוקו. חשבתי שחשוב שאנשים יידעו ויבינו במה דברים אמורים. הפרופסור שמח להצעת. אלא ששעתיים לפני מועד נגישתנו טילפן לי וסיפר, כי נאסר עליו להתראיין עלידי בית־החולים שבו הוא עובד. אותו דבר קרה לי עם רופא־לב נודע.

הבעיה עם הרופאים בארץ היא. שמישהו שם למעלה אוסר עליהם למסור מידע לעיתונות. אפילו פשוט ביותר. הסיבה לכך. כך הבינתי. נובעת הן מקינאה תחרותית. אך בעיקר מהרצון לשמור על נושא הרפואה

מעניינות את רוב הציבור. השאלה המתבקשת מראיון עם פרופסור אורי אלקיים. המתגורר מזה שמונה שנים בלוס־אנג'לס. היא למה לראיון ישראלי המתגורר בחו"ל. (אני נזהרת פה מהמונח יורד. כי אני יודעת שבכל ביקור שלו בארץ וגם בעת שהותו בארצות־הברית עסוק פרופסור אלקיים בחיפוש מקום־עבודה מתאים בבית־חולים ישראלי. כדי שיוכל לחזור ארצה.) ובכלל. למה דווקא אותו. ולא רופא ישראלי למשל?

יש לכך תשובה: לפני כמה חודשים ביקשתי לראיון פרופסור נכבד. רופא ראשון במעלה בתחום הגינקולוגיה. רציתי לדבר

התמותה מס' 1 בעולם המערבי. ובעידן של חששות. פחדים וחרדות – מי לא חושש. מי לא חרד. מי לא פוחד?

יתכן שהראיון הזה לא היה מתקיים. אלא שהזדמן לי לשוחח עם חברי הטוב. פרופסור אורי אלקיים. בעת ביקורו האחרון בארץ. פיתאום מצאתי את עצמי שואלת את אורי שאלות שמעולם לא שאלתי אותו קודם. שאלות שהטרידו אותי ואת מנוחתי. רק אחרי השיחה בנינו. ואחרי שסיפרתי על השיחה הזו לכמה ממכריי. גם הם מכורים לנושא שעניינו התקפי־לב. הבינותי כי יתכן. כמעט ודאי בעצם. שהשאלות ששאלתי את אורי אלקיים והתשובות שקיבלתי ממנו

מותו של דן עומר מהתקף־לב בגיל 44. לפני חודש וחצי. הדליק אצלי ואצל רבים מחבריי נורה אדומה. קשה היה להתייחס בשוויון־נפש למותו הפתאומי של דן. לבד מהצער על אובדן חבר ואובדן חיים בגיל כה צעיר. התגנב לו המחד אל ליבותינו. אחד מאתנו גם הגיע באישון לילה לבית־החולים ועבר בדיקות־לב קפדניות. חברה אחרת גילתה מיחושים בליבה. והלכה לבדיקת אצל קרדיולוג. החששות והחרדות האלה לא פסחו גם עליי.

אחר כך בא סיפורו של יעקב שבתאי סוף דבר והכניס לחרדה את כל מי שקרא את הספר. הלב. עוד לפני הסרטן. הוא גורם